

JUTURAAMAT

Nr. 151

„RAHVALEHE“ maksuta kaasanne. 22. detsember 1932.

Kõik: Ühe naine — järjekult on mul õigus armastada.

27

Temale oli ning jäi Corinna sugutuks elandiks, keda ta imetas, kelle võrreks ta tahtis tõusta, kes aga mitte ilusti, mitte sekundikski ei võtnud võimust tema meelte üle.

Corinna tundis seda tumedasti, ta seer tegi teda rahutuks ning poolhaigeks. Ta igatses jänunevalt mõne õrnema püüdutusse, mõne soema sõna või kerge suudluse järele. Ta ise ei julgenud aga astuda sellesse ühtki sammu. Kõiges saadis tõrjutanud eemale.

Lebedes õdesel unetult asemel, kavatses ta tihti loobuda järgneval päeval veidraist kühlastest. Kuid hommikul sõitles ta end jälle lapakute mõrete pärast.

Saanud kihlusekaardi, kirjutas Klara oma üle juubeldava kirja ning avaldas ühtlasi soovi, et pulmad saaksid peetud tema majas. Ka Peter oli kirjutanud alla. Nii oli mimerik seal vähemalt kustutatud.

Kas aga vahitas Corinna valget paberit, aga ta sõda ei lasknud põrmuist kerge-maks. Millisena kujutles küll Klara tema kihlatut? Ja kuidas esitab Olaf tema üle? Kas ta ei hakka võrdlema? Kas tema silmad ei lähe lahti?

Tõetult oli aga Peter selle ootamata teate püüul valjuasi naerma pookunud. „On ta siiski nii kaugel saanud, see pagana Corinna!“ hüüdis ta veelgi naerust valjades. „Edu teaduses — seistat saan ma veel aru. Kui naisel pole maailmas pidada muud kui surimist, silveneb ta naise loomuliku suuna. Inimene, kui mees; kuid õngitades endale

vanul päevil veel abikaasa — see on oiaa võrredu.“

„Ega sa siis ometi ei kujutle, et peigmees on teinud noorem.“ küsis Klara, kes saanud veidi pahaseks mehe häitumiseest. „Mina mõtlen, et see võiks olla keegi vana naine peaga professor, nime järele otsustades rootslane.“

„Kui nad häitumisele sobivad, peab peigmees olema tõeline koletis. Aga ära unusta, Klara, Corinnal on kindlasti oma leitudu tõttu raha.“

„Kas sa arvad vahet, et see abielumise toimub — raha pärast?“

„Maailmas sünnib küll ka inimesi, kuld, kaineid võttes, peaks olema põhjuseks ainult see.“

„Mina soovin aga kõigest sõdamest, et Corinna saaks õnnelikuks.“ ohkas Klara.

„Ja mina soovin kõigest sõdamest, et too mees saadaks taluda kooselu selle nai-

„On ta siiski nii kaugel saanud, see pagana Corinna!“

LISA

sega. Mina seda küll ei võiks, kas või jätku ma oma alla."

"Vahet, on ta muutunud?"

"Corinna? Noh, kunne, sa ajad ju välgid naerma. Kas sa tunned nii halvasti oma äda?"

Kõige pilnilikum oli Corinna! taastada oma kihlusest professor Herrenfeldile. Ta julgustas end selleks kogu troyaga, mis tal olemas, ent siiski tundis ta närviõhku värinat.

Eatunud professor soovis õnne naisele korrektselt nagu iga teine: alles hiljem, nii tema munasas ütles ta: „Ma tean ju, et armastate hulljulgeid eksperimente, preili Müller, vaprust pole testi puudust. Kuid see viimane katse — see ütletab oma julguse poolt kõik eelmised."

Corinna murdas silmad lõid leekima. „Rohkem ei või katsete juures õktsagi tunda kui mõni õnnetus." Ütles ta järsult.

"See on õige. — Lõppeks olete ju vana ja küpe küllalt tagajärgede kandmiseks. Aga mul on kahju teist. Ma hindan teid tõeliselt."

"Kas peab siis mõnema halvasti, härra professor?"

"Loomuomadused hävitab end ise."

"Aga me oleme leidnud nii mõnegi lahenduse, mis näis alati võimalikuks."

"Jah, peaga küll, armast preili Müller, kuid seda on väga maskeerimuline. — Aga olge, kuidas on, ma rõõmustaksin väga, kui suuleksin teie edaspidisest elust."

"Loodetavasti kuulste ainult head," ütles Corinna, aga tema huuled värkasid.

"Kas pole õils ülesanne võtta tagasi perekonnale tema endine varandus? Ja mina saan siis vana kui tema, seda teame ju mõlemad." Ta katvas näeratada, ja professor noogutas isaltult.

"Teie kavatsus on õils, preili Müller. Saagu see teie õnnitluseks!"

Kas professor Herrenfeld uskus tõesti, et Corinna talitas puht õilsal põhimõttel? Või oli ta näinud läbi ja tahtis, et see teine vanapõlga armastus oli otse nõrkemas võrreldes õnnitluse järel: Corinna ei leidnud vastust.

Jonnakas tõusis jälle ülal määral. Corinna ei tahtnud alistada. Ei tahtnud lasta peheda endalt teiste inimeste poolt õnne. Ta tahtis kaita seda meest enda külge, ku mitte vabatahtlikult, siis vägalt. Ja enamasti oma mõrjapõlves haaras ta Olafi kätte alt kiinul, kui ta sellega tänavale astusid. Ta tundis, et tal õigust selleks, ja ta ei tahtnud loobuda sellest.

Olaf ei saanud alati aru nend kavatsusest ja aitas kokkades paar sammud kõrvale. Kui mõlles Corinna sõnu, sattis ta peale kinnama oma kätt. Aga nõud tundus narkemikule, nagu oleksid tema jalad muutunud raskemaks, nagu ei jõuaks ta suurendada

järele noormehela, ja sellest peale ei võtnud ta kunagi vastu pakutavat käsi.

Saabus äraõudupäev Zürichist. Corinna ei tundnud suuremat kahju, kuigi ta ei võtnud seal parema poole, Armastuse, mille ta seal leidnud, võtnis ta ju kassa, ent siiski tundis ta hirmu, mõeldes Berliinile. Ta nägi selgesti Klara ning Petri kokkumängu. Ja kes Olaf ei hakanud lõppeks siiski võrdlema? Nii pihlase ta end sügava mõtetega ja oli nii sõnakas, et Olaf jõudis viimaks hoopis kõnelema. Tal oli ka parem anda oma mõtetele, sest need olid sõbralikud, roosilised, siis noormehela lootsid. Ta mõttes vabrikule, oma kodule, oma väiksele Siinale. Ja talis ei tulnud pühagi, et Corinna võiks mängida mingit osa tema areelus, vahet ainult mõnikord hea tulus õpetatud sõnadega. Et see pidi saama tema naiseks — oli tema meelest ebatõenä.

Nais tulevikuanastustes sükkas Olaf. Corinna rüüstas kätt sülla, kummardus ottepoole ja hakkas sülla kasutama nagu. Kas oli Olaf bidee mees? Siiski joon tema nasa et reemud, et see puudustad teia. Näkk oli nii aile, jõukad pehmed ning kaharad. Punane võlvitud suu, pahas ning süttu nagu lapsel. Vaevalt oli see õilsa suudetud kedagi. Ei tea, kas need huuled õpirad bidee suudlema? Või oli tema temperament tõesti nii külm nagu ta pildanud end seni? Paar hõigprarat tungs haubale. Kui meeldis oleks Corinna suu. leidnud need ära. — Aga ta ei julgunud! —

XVII.

Pruutpaari järel, kes teinud oma esimese küllakõlgu sugulaste juures, saagu koridoriks, Klara, kellel talustatud ärevus tõrtnud kätte ja kes oli selle tõttu veel ilusam, kui harilikult, seisis vaikides laus ääres ning vaatas oma mehele. Peter oli tõmmanud oma nika mälgile ning vaatas omakorda naist.

"Palun," ütles Klara lõppeks närviliselt. "Ütle mulle otsekoh, mis sa mõled."

"Et su äda on hull."

"Ja Berg-tron? Mispärast teeb tema äda?"

"Külmaverelise kaalutuse põhjal."

"Seda muljet ta minne küll ei katanud."

"Jä-jah! Kuid kus, noor kahekümnekaheksa-aastane poiss abiellub vana kinnuga, kes varasi nelikümneks ja pealegi lina. ta, teab ta juba, mispärast ta äda teeb."

"Kas äda äida pole saanud luua ühtsed huvid ning puudnud teaduse alal, nagu nad ise ütlevad?" küsis Klara areldi.

"Nahuke." Härra Kruse vaatas kaantunustat oma abikaasale. "Kuhu jõudnu olnud? Sinu terve inimene mõtles? — Midaigi nii loodusevastast! — Ja kuigi Corinna on kümne korda sinu äda, pole

dis oli ta alati, nii vähimusest kui ka enimmalt, ja selleks ta jätkas oma armatunnusi. Muide, vanadus on teinud ta kallel kõike muud, kuid elustanud pole ta küll põrmugi."

"Kas sinu arvates on võimatu, et nad saaksid õnnelikuks?"

"Täiesti võimatu, Bergström äratas peale selle hoopis normaaliku mulje. Ta ei näi isegi teadvat, mida toimib selle abieluga. Ja Corinna! Poleks ta sellises pimedas suuresõnakuulutamises, ta peaks hübenema hilisguse põlvi puhul."

Klara põlvetele nõrgas paar pisarat. "Vaene Corinna! Ma saan kindlasti, et ta armastab Bergströmi."

"Ta on armastanud teisigi enne teda. Ta oleks pidanud jääma oma teoduse juure. Muide, ma poleks pidanud teda nii rumalaks, et jätta rippuma selle noore poisil talle."

"Agu maailmas leidub paljagi õnnelikke abielusid, kus vanadusevahe nii suur."

"Klars, ära tsiisa end. Sa ei usu ju isegi, mida räägid. Ma olen nõus vedama kühla uskokõik müstele, et see juugu ei lõpe äästa. Ja peale selle on Corinna otse narsuväärne. Palun katsu saada, et ma ei tervitaks näidata end selle proupaari kõrval."

"Aga Peter," hüüdis Klara ohmedes, "henda palun end ju meie juures."

"Kui teist ei oia, olgu. Aga siis ainult meie kahekesi, mitte võbraid. Corinna enda hoides."

"Nad sõbruvad ju kogu Rootsi!"

"Jumal tänuks."

"Sa oled karm, Peter."

"Mitte karmim kui vaja sellise narruse puhul. Ära usu, et mõdan Corinna rahule. Selline sekku ta mind tahab. Aga ta peab olema hea naine, kuidas võiks ta muud otsa vabrika. — Ei, ma eiolen Corinnale ainult kui naisele. Noh, ja seal ei saa mu otas olla karm küllalt."

Klara rüüstas käed.

"Oo, Peter, mõtle, mul on ka hirm. Lõppeks on ta ju mu ainus õde, ja ma leian, et ta näib nii vana, nii väsinud ja närvi-line."

"Seda teeb mõrajaipõlv," tähendas Peter lahusal.

Kuid Klara sõdis läks veel raske-maks. —

"Kuidas on sinu meelest minu õde?" küsis Corinna esimesel treptastmel ja vaatas lauravalt Olafit näkku.

"Oo — ta on väga sõbralik."

"Kas ka ilus?"

Olaf vastas kohmetult Corinnale.

"Ma ei tea tõesti... Väga võimalik, et ta on ka ilus — ma ei pannud seda tähele."

Seal langes Corinna esmakordselt oma peigmehele kaela ja suudles teda põlvele. Midaagi hõlaskavat oli temas, mis murdis kõik aialed, Bergström ei olnud Klara

rat temale! Ta polnud isegi näinud, et see oleks! — Kogu tema hirm kadus, nagu udu pilvesse, ta oli õnnelik. Ja märkas vaevalt, kuidas Olaf ehmus tema suud-puust. Nüüd uikus ta õnnesse, nõid uikus ta tuleviku!

"See on esimene kord," ütles ta ponnaga nuukudes, "kui Klara ei võida oma peame vähimuse võitu; esimene kord, kus jään piisama tema kõrval ja seda kõik sinu läbi! Sinu kaudu!"

Olaf ei saanud tõepoolest aru. Proua Kruse oli ju aastates, abielus, laste emal... Mida võis teda tema juures elada? Et tema proua mitte palju noorem polnud ja väga terve, selle peale ta ei tuleks. Ta oli ju kuulus keemik, andis talle raha vabriku ostmiseks ning tahtis isegi pidada teadete. See oli tõepoolest midagi muud. Oma elatamisesse tõeliselt seisuksorrasid haise ning mehe vahel ei olnud ta, milleski ülekõrge tegi Corinnale, nung endale.

Nad elanud mõlemad pansoniis. Klara oli kutsunud kuli Corinna enda poole, kuid see ütles ära. Ka vihed, et polnud elanud elades enne isalustat ühe katuse all, ei mõjunud temasse. Ta tahtis hoida kohatut elumise all. Pansoniidase kogunes suviti palju noori inimesi, kes ei pööranud tagasi kergest flirtimisest. Olaf polnud küll nais-teoher, aga kes teab! Nad kaitsid seltsu jalutama, külastasid vahete-vahel Kruse-sid ja teesid tlejaanud oia ajast pansoniis elava kõneldamise tulevikust. Nad sõbr-sid kaunis hästi, ainult ühes asjas. Kõik nende soovid lahku. Olaf tahtis liigada oma mõrajaaga rohkem elatamises, ta tahtis korraldada vähemad vastuvõtte, mis oleksid õieti austamiseks tema prouale. Ta tahtis näidata end kuulus naidekeemiku kõrval ja isegi kuulda seltsu ootatud kü-tusi. Aga Corinna oli selle vastu.

Olaf aga kerjas ikka jälle: "Ma oleksin nii uhke, nii õnnelik, kui kogu maailm sus-taks sind. Kruseid ning mine isalustame ühes nurgas, naideksime sinu kuulusse hilisguat," tema sõnades elamad paljud enam kui sõnad.

Corinna aga kortutas lausa. "Mina olen sulle ainult kuulus naine, Olaf! Mina väärts tõuseb ja vajub sinule ainult inimese austamisega."

"Aga muidugi! — Mida imetled, ma ei ole külas ainult sinu juures?" Kinn mõtles, sinu võimeid! Seda teen ma täna mõtama. Olen rõõmus, et ma ei kadesta sind, muud kõiks sa küll vahet halvasti," lisas ta muisties.

Corinna vahtis talle kokkukõlstatud hui-ltega näkku. "Ma ei taha aga olla alati kuulus keemik, mis tähendab ka naime."

"Kas sa ei ole seda tänuksinult oma kruses?"

"Ei," vastas Corinna ägedasti. "Mida mõistad sine üldse naise tunnetest? Ära

piina mind, ma ei taha olla teile mõneks väljapandivaks esemeks! Et mul oma nimi, sellest peab jätutama teia."

Järgneval ööl valas Corinna kibedaid pisaraid. Ikka ainult kuulane — teadmised — võimed! Ainult sellepärast tahtis Olaf võtta ta aruole maiseks, ainult sellele tugenes nende koostööks. Ta sai vaid kive oodata laeva aetmisele. Ja ta nälgis koleks. Ta ringutas käsi, kuni need hakkasid valutama. Ja hommikul olid silmad paisunud ning punased. Aga ta ei hakanud midagi. Tal oli häbi. —

Olaf pidi reisisma Rootsi, kus tal tuli astuda isiklikult koha peal samme vahrikutsu kindlaks tegemiseks. Peale selle tuli talen korraldada vanas kodus, enne kui sinna võis minna uuesti elama.

Corinna oli otsustanud raske südamega lasta peigmeest sõita üksi. Ta oli temast vaid üks kindel, et nägi teda oma silme all. Ja tseksa oli tal kahju lahkuda armastatust. Olaf aga ei jõudnud oodata krasidupäeva.

Õhtul enne lahkumist istusid nad Corinna toas ning arutasid, millal Olaf võiks olla tagasi. Corinna südames valutas nagu sügav haav, ja noormehe lõbus olek haatas teda.

Korraks ütles Olaf: „Ma sõidan äge Tronoli kaudu ja kiirustan oma väiksest öde Signet. Mis sa arvad, Corinna, kas peaksin tooma ta kohe ühes? Sina võtka ta teha kaasa meie pulmades.“

Corinna kahvatus. „Ja kuidas saab ta tagasi?“

„Aga see on ju väga lihtne. Me võtame ta kaasa, kui sõidame koju. Ta jääb ju tulevikus meie juure.“

Corinna vaikis hetke. Ta võitles endaga, kuid lõppeks ei suutnud ta enam pidada. „Pulmarais kolmekesi!“ ütles ta häälestatavalt. „Tore sine naljalehtedele.“

Olaf vaatas talle armsamatult otsa. „Mis arvut sis on? Inimesed, nagu meie, võivad julgeda seda.“

„Ara tule mulle alati nina peale oma inimestega,“ pühendas neiu. „Sinu inimestal pole liha aga verd! Mina aga — mina tahan aling rõõmu, et mind võetakse tõsiselt, vaid ei loobita toiduke pilkalehtedele.“

„Aga Corinna...“ rahustas Olaf, kes ehmunud tõsiselt neiu ägedusest. „Ma ei tahtnud sind ju haavata.“

„Ei! Seda ei taha ka talgi. Aga haavad ning teed haiget mulle kui naisele, iga päev, iga tund! Osa sellist varem kuulid? Pulmarais äga! Mispärast ka mitte minna oma kaasa võtta?“ Ta pahvatas heledasti nägema. —

Olaf astus Corinna juurest eemale ju läks akna alla. Väljas sadas vihma.

„Ma ei mõelnud oma ettepanekuga midagi halba, see näis mulle nii loomulik,“ ütles Olaf tüki aja pärast, saanud tagasi endise rahu.

„Sul pole ju vähimatki mõistat selleks, mida sa seega mulle teed.“

„Ei.“

„Seda oleksin ma pidanud teadma.“ Corinna hääl vaibus, tema julgus kadus.

„Endastõdematavalt võtan ma oma ettepaneku tagasi ja palun vabandust oma etteaktsemetas haavamise puhul.“

„Ara palu vabandust“, kärkis Corinna ägedasti. „See on potailik. Sa oled vana kullalt vastutama oma tegude eest.“

Olaf ei lausunud sõnagi. Tema põsed hõõguvad, rind tõusis ja vajus ägedasti. Ta võitles endaga. Teravast lõikus tema siluett aknale. Ja põledes rippusid tema küljes ta pruudi silmad.

Äkki ei talunud Corinna enam. Ta tõusis ja astus Olafi juure. Homme sel ajal on ta juba kaugel, ja tema on üksik siin.

„Olaf!“ ütles ta kähiseses ja pani oma kää noormehe kaela.

Bergström ei vastanud.

Kõige meelsamini oleks Corinna tõmmanud teda oma kaela, vti võtnud tema pea kahe käe vahele, teda sundinud, ning kallistanud, nõnda et Olafil oleks tärnanud ainsu sellest, kuidas ta teda oli haavanud oma ettepanekuga. Kuid see ei läinud. Veel mitte.

„Olaf, ei maksa võtta viimist ähtust vihas,“ kõgeles ta kähiseses. See oli esimene kord, kus Corinna astus sammu vastu teisele; esimeste kord, kus ta tahtis teha heaks ühekoitu.

Olaf vaikis.

Seal pani Corinna segasena oma pea mehe üle. Pisarad voolasid üle nina.

„Mul on nii kahju, et sõidad ära,“ sosistas ta kuumasti.

Bergström astus kõrvale ja lükkas neiu eemale. „Armas Corinna, meie kokkulepe oli selline.“

„Aga sa oled mulle pahane.“

„Ara alandu nõnda,“ sõnas Olaf peaaegu ägedasti. „See purustab kõik loorberid, mis ma põlvitud ainsu ümber. Ma võin austada sind, kui oled vihane, sest sul on selleks põhjust, aga ära tule nuruma muht hal dust.“

Corinna süda tõmbus krampi. Ei, see mees ei mõistnud põrmugi tema naisehinge. Tazas tedi ta minema oma kulla, tud troniile, mis elatu ning kalm, kuid mis ujuis tema verevalist südamepliskadest. Näiliselt üksikõkena, kuid murtud hingega läks ta ja istus sohvanurka.

Müne aja pärast tedi ka Olaf sinna. Nad rääkisid jälle reist, nagu poleks midagi juhtunud. Kuid Olaf soovis, et see ähtu juba kord lõpeks.

Tema tulevikuplaanidesse oli langenud nagu mõru puuk.

Ja Corinna veetis jällegi magamata öö.

XVIII

Kaegi sammus väljas koridori. Corinna kees seinad akna all, vajutades lauba raudsele, ning vahinud alla tänavale, võpates ja kuulatas pinevalt. Oli ju võimalik, et ta poleks kuulnud heinat, ja et väet taga kirjakaasle pööris kirs. Kasi Oia filit.

Juba üheksa päeva oli ta oodanud seda asjata. Pärast esimest kahtkümmendnelja tundi, kui Olaf lahkunud Berliinist, oli ta soosind haard. Sellest peale enam midagi. — Oli temaga juhtunud õnnetus? Kas Olaf ei tahtnud temast üldse enam midagi kuulda, nüüd kas tal raha ära? Kas ta meelitses kaduda jäljetult?

Corinna oli tusane ja kartis kõike. Tema silms pekis ning värises hirmu pärast.

Juba kolm päeva poleud ta astunud sammugi tänavale. Isegi Klarat ei võtnud ta vastu, laste loida, et teda pole kodu, sest ta ei tahtnud näidata kelle oma hingelist seisukorda. Kõle hirm näris temas, tume sinus millegi kohutavase eest, millest ei näinud olevat põhjust. Tuhast korda maabus ta oma rindu Olafiga viimaseil õhtul. Vahest ei tahtnud too teda enam näha.

Ilus eee ruveilm oli teinud halva pöörd. Puhusid jahedad tuuled ja sadas booti tegevast vihma. Kanna tina jälle postuast moodunud, ilma et oleks saabunud oodeta vat kirja, ei läbenud Corinna enam olla toas. Ta tõmbas oma laivõlita mantli selga, jahi vormita kobera pühe, võttis vihmavarju ja ruttas tänavale, lootes, et karme liikumine rahustab.

Hingetult jõudis ta püssuuchi, et seal vihma varjus nii kaua elamistagud kaka, kuni väsimus tunda annab. Vastaknaud aga vastutusevaid sumise ta ei vaarinud alnsagi pilguga. — Kõrraga kuule ta end kõrval norka, heledat kirjatiist, mis aundis vaatama ümber. Ja seal lendas juba valke koma koguke. Üleni mustas, imeluses lapsenõukeraga talle vastu.

„Sonja!“ hüüdis Corinna, kui sihvakas oled poolnuttu, poolnaerdes talle kaela langes.

„Armas Corinna! Ma teanin ju, et näeme teineteist veel elus!“

Kõns steen leidis peitvaastajaid, juba ühe istutse ja teise ilu tõttu, võeti kse all kihi ja mindi läinudse kohvikusse.

„Jutusta, Cora! Kuidas sattusid sa sin?“ Sinu leutamest tol korral lugemis ajalehes, ja muu mee oli järsku muutunud, peasegu armunud ainsuse sine edu tõttu. Kaspole suureparane?“ Ta pabvatas lõbamest naerma.

„Kas sa elad oma mehega Berliinis?“

Arv pühtid oli naeratas Sonja näolt. „Ilmad tähtsind paratatega. „Mina olen jään!“ kõgele ta tulekavate kuulatega, „juba hgemale kaits aastat, tñelt haigevoodilt

sai mu mees tuufase ja suri kolme päeva pärast.“

„Sellest on muli südamest kanju.“ Corinna vaatas kaastundlikult leinajale. Tal oli üdeeti hait. Ja äkki tajus ta, kui õnnelik ta on. Olaf tuleb tagasi. Ta kuulab jälle tema häält, naudib tema ilusat proffili.

Tekkis nukker vaikimine. Sonja tuptutas lõhnava ninaratikuga põski.

„Ole, kas elad sin?“ kõdis Corinna viiru sja pärast.

„Jah, aialgu küll! — Kuhu pean ma jaama? Minu ainas on surnud, mu mees on surnud. Ah, see üksiolek on hirmus! — Siin on vähemalt meelelahutust. Ma elan pensionis ning ootas ...“

„Mida?“

Sonja näkku tõusis hele puna. „Noh — seda, mida peab malle saatuse. Ma olen liiga noor, Cora, et teha juba lõpuarvet eluga. Sellest peaksid sa ometi aru saama.“

„Ah nii, sa ootad kolmat meest,“ tal endas Corinna pilksvalt. „Tõepoolest, sina õndus peitub ainult meestes!“

„Ja sinu oma teaduses! — Muidugi on see palju suurem ning kõrgem, aga tuleb lasta võtta end sellisena, nagu ollakse; sellisena, nagu looduse loonud sinu.“

Corinna noogutas vaikides. Ka tema rahuldus praegu ainult oma loodusetungi, kindudes kogu kirjaku temperamendiga Olafisse, aga kellele ikas see korda? Kas rääkida Sonjale, et ka tema armastab, et ta kavatseb abielluda? Aga ei! Parem mitte. Hiljem kungu, ent enne seda, kui Olaf tagasi tulnud. Mingi aialajane hirm tahttas teda avaldama juba nüüd kõik. Voi oli see habi! Häle pealiskauds, kergeloomuga naise ees, kes oma põhiolendusele temast sinas palju kergemal.

„Kas sa elad heades tingimustes?“ päris Corinna edasi, et jutt üena sonku ei jääks ja ta jagu saaks oma sinimast karsitusest.

„Kasvates. Ma ei tarvitses nälgida, kuid ühehaga ei tohi ma endale ka lubada. On mõnikord äge ränk loobuda. Dussisid asjust, mis sin kõik oeta võika. Aga sina, Corinna, oma teadust muidugi ilusa rahu oma leutisega, mis?“

Corinna lugutas üksikõkselt pead.

„Pole viga.“

„Stephan arvab seda kobe. — Kas pole armas ütsida sin ning ruietada meele vana paevi? — Kui rumal muust, et pagesin tol korral Zürichis sinu juurest. Ma kartisin, et teed ennem malle mingit häda, kui laad abielluda mind. Sa viid ju nii suur abiellu vastane! — Aga me olime nii õnnelikud. Stephan ning mina, nii õnnelikud!“ Ja jälle heikind pesarid laugel. „Aga mada tead sina Berliinis, Corinna?“

„Mäi sa sin sugulast, üks sõbrust kõe.“

(Järgneb.)

